

וודאי, ע"כ. ואולי נכלל בזה דאשה עצמה אסורה ואינו מועלת טענת ברי שלה כיון דאסרה התורה כוודאי.

(קובץ קול התורה, קובץ מ"ט ע' לד)

★★

בגמ': רבי אומר למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך וכו'.

בספר ברכת פרץ (פר' נשא) רמז: כי יפליא לנדר נזיר להזיר, בגימטריא: כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין ע"כ והדבר פלא. ובספר ברכת יעקב (על ברכות י). העיר מהא דאי' בספרי (ר"פ בלק) בשם רבי: הרבה פרשיות סמוכים זה לזה ורחוקה זה מזה כרחוק מזרח ממערב ע"כ. א"כ מבואר דלא ס"ל שיש קשר בין פרשה א' לשני' אם סמוכה לה, וביאר שם עפ"י דברי העקידת יצחק (פר' שלח) שהביא מדרשי חז"ל דפרשיות התורה שלא על הסדר נכתבו, והקשה ממה דאשכחן בעלמא ששאלו למה נסמכה פרשה זו לזו, ותירץ דאף שנאמרו שלא על הסדר אך מ"מ נסמכה לאיזה דרוש, יעו"ש"ב, ועפ"ז א"ש כאן, דאף דבאמת לרבי הרבה פרשיות סמוכין ורחוקין הן זו מזו כרחוק מזרח ממערב, היינו בעצם ענינם נכתבו שלא על הסדר, אבל מ"מ נסמכו לאיזה דרוש. וא"ש. וע"ע בפרדס יוסף (פר' תזריע אות י"ח) במש"כ בענין סמיכות הפרשיות כאן ע"ש.

וע"ע בילקוט שמעוני (פר' אמור) רמז דאי' דברי רב בספרי (פר' בלק) הנ"ל בשם ר' מאיר ע"ש, וא"כ א"ש בלא"ה, דבאמת לרבי יש כן טעם וענין בסמיכות הפרשיות ודו"ק.

והנה כאן הלשון: למה נסמכה פרשת נזיר לפר' סוטה, ולכאורה הי' צריך להתחיל מפר' סוטה הקודמת לנזיר, ובש"ס בכמה דוכתי אי': סמיכות גאולה לתפילה, היינו, שמביא הדבר המוקדם קודם, וא"כ כאן הי' צריך לומר לפי"ז למה נסמכה פר' סוטה לפר' נזיר, וי"ל, וע"ע בגמ' זבחים (פ"ח): למה נסמכה פר' קרבנות לפר' בגדי כהונה, וקרבנות קודם בפר' צו כמש"כ ברש"י שם, והגרע"א בגליון הש"ס שם ציין לגמ' בערכין (ט"ז): למה נסמכה פר' בגדי כהונה לפר' קרבנות ע"ש, א"כ מצינו אותו ענין סמיכות בב' אופנים וי"ל.

וע"י בברכות (ט"ז): למה נסמכו אהלים לנחלים, וברש"י: כנחלים נטו - כאהלים נטע ע"כ. א"כ לפרש"י יוצא

ונטמאה יותר מנטמאה האחר דלא פרט על איזה נטמאה כוונתו, בשלמא נטמאה לא צריך לפרט דליכא אלא חדא, אבל נטמאה הלא איכא יותר, ואי משום דילפינן דונסתרה והיא נטמאה לאו ממניינא היא כנ"ל, א"כ גם אם נטמאה לא ה"ל לפרט, אלא הי' לו לומר סתם נטמאה נטמאה ונטמאה, ולפי מה שכתבתי ניחא משום דוהיתה אם נטמאה לא נכלל בסתם נטמאה לכן הוצרך לפרט בהדי' אם נטמאה.

ועפ"ז נוכל לומר, דנראה לי לרש"י ז"ל לדייק מזה דלולא דמוקמינן ונסתרה והיא נטמאה על טומאה ודאית, ניחא לי' לרש"י ז"ל יותר לנקוט ונסתרה והיא נטמאה במנין השלשה.

ועפ"ז שוב לא קשה ג"כ הא איכא ארבעה, דהא רש"י ז"ל כתב שם בתחלה שלשה ונטמאה אמירים בפרשה, וכבר כתבתי דוהיתה אם נטמאה אינו נכלל בסתם נטמאה, וסתם נטמאה ליכא אלא שלשה ודו"ק.

★★

במשנה: אסורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה.

דנו המפרשים האם איסור סוטה הוא מספק שמא נטמאה, או שזה איסור חדש שהטילה התורה עליה אחר שנסתרה. ונ"מ בזה אם האיסור על הבעל לבד שהוא מסופק בדבר או גם על האשה והבועל ואף שיודעים בעצמם שלא נטמאה.

דעת המהר"ם מינץ בשו"ת חת"ס (אהע"ז סי' ק"ג) דאין שום איסור על האשה אם יודעת שלא נטמאה, והאיסור הוא רק על הבעל. (וכן מוכח מדברי המל"מ פ"ב סוטה ה"ח). וע"ע בחת"ס סי' קנ"ב שהגרע"א חולק וס"ל שאף האשה נאסרה, וראייתו מהא דאסורה לתרומה ולבועל, והלא הם טוענים בעצמם שלא עשו איסור, אלא ע"כ דיש איסור אף על אלו שיודעים בעצמם שהיא טהורה.

ולכאורה יש להביא ראיה לדברי מהר"ם מינץ מתוס' לקמן (כ"ח). ד"ה מה ת"ל היא נטמאה, שהקשו למה לי קרא לאסור ספיקא. ואם איתא דגם האשה נאסרת אע"פ שטוענת ברי לי, נימא דמשו"ה צריך קרא, לאסור אף לאלו שאינם מסופקים בדבר. ואולי אפשר לומר דזה נכלל בתירוצם של תוס', דתירצו דצריך קרא לאסורה קודם שתיה כאלו היא